

Új kezdés

Nyikos András

A szeptember sokak számára ezt jelenti. Megkezdődött a tanév, és emlékszem, amikor tanárként dolgoztam, a kollégák ilyenkor „Boldog új évet” kívántak egymásnak. Mindig fontosak az új kezdetek, kicsiben és nagyban, fiatakként és idősként, munkában és magánéletünkben egyaránt.

A hívő életnek is egyik legnagyobb ajándéka, hogy időről időre újat kezdhethetünk, vagy újra rendezhetjük a sorainkat. Maga a keresztyén életünk is így indul: ha tényleg élő hitben szeretnénk járni, és a Mennybe akarunk megérkezni, akkor egyszer mindnyájunknak új életet kell Krisztussal kezdeni, elindulni az Ő követésében, és Rábízni magunkat teljesen. De ha ez megtörtént már velünk Isten kegyelméből, akkor is, ezen az úton is szükségsek az új kezdek. Ezeket az újrakezdekéseket nevezhetjük megújulásnak is. Vagyis a megfáradt, meggyengült, célt tévesztett, vagy a célt már nem olyan tisztán látó lelki életünk újra irányba állhat, visszatálhat az igazi helyére.

KÖSZÖNTŐ

Ezeknél az új kezdekénél nagyon fontos, hogy a mögöttünk lévő időt, eseményeket zárjuk le, rendezzük el. Először is adjunk hálát minden jóért, minden ajándékért, amit megkaptunk, minden eredményért, amit elérhettünk. (Így adunk hálát nyári heteinkért, a hittantáborért, ifjúsági táborért, gyülekezeti hétért, ahol most is annyi áldást vehettünk.) Elrontott dolgainkat, mulasztásainkat, bűnünket pedig vegyük számba, kérjünk értük bocsánatot, és tegyük le őket Isten kezébe. És vigyük Őél minden ma még megoldatlan, hordozandó terhünket is imádságban. Ugyanennyire elengedhetetlen, hogy embertársainkkal is rendezzük, amit rendezni kell.

Nagy ajándéka az új kezdésnek mindig, hogy lehetőséget ad magunk mögött hagyni, ami akadályoz, és reménységgel, tiszta lappal indulni az előttünk álló útra. Pál apostol ezt így fogalmazza meg a filippi gyülekezet tagjainak:

„...egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (Fil 3,14)

Kezdődik az őszi újraindulás a nyáron szüneteltetett gyülekezeti alkalmaink. De személyes hit- és életgyakorlatunk is megújulhat. Azzal, hogy bekapcsolódunk valamelyik gyülekezeti csoportba (bibliaórák, ifjúsági óra, házaskör, baba-mama kör); azzal, hogy otthon is megteremtjük a lehetőségét annak, hogy személyes csendességben, igeolvasásban, imádságban kapcsolatban legyünk az Úrral; azzal, hogy harcba szállunk rossz beidegződéseinkkel, hogy a panaszkodó, kritizáló szemléletünk, gondolataink, szavaink helyett az

Isten békességét hordozó lelkületet kérjük el Tőle.

Ezen az őszi két igen jelentős egyházi, gyülekezeti esemény kapcsán is gondolkozhatunk arról, mi az új(ra)kezdés lényege. A Reformáció 500. évfordulóját ünnepeelve megláthatjuk, hogy a reformátorok éppen azáltal kezdtek újat, hogy visszatértek a kezdetekhez, a Forráshoz, Isten ígéjéhez. Másrészt Egyházunk tisztújítása keretében kerül sor gyülekezetünkben is a presbiterválasztásra, ami után egy új, hat éves időszak kezdődik.

Kérjünk bölcsességet, és imádkozzunk azért, hogy megérthessük, mit jelent itt és most az új kezdés egyházunk, gyülekezetünk és személyes életünk számára.

Féljünk vagy reméljünk, ha változás jön?

Sztanev Bertalan

TANÍTÁS

Gyülekezeti csendeshetünk idén is Mályiban, a Tiszántúli Református Egyházkerület Mécses Központjában volt. A helyszín már sokunknak ismerős lehetett, a pihenés mellett vártuk az együttlét örömét. Az idei évben ezért is lett hosszabb a közösen töltött idő még egy nappal, hogy mind lelkileg, mind testileg legyen lehetőség feltöltődni. A nyugalmas környezet, a tó, a gyülekezeti közösség erre mind megfelelő lehetőséget kínált.

Én mindig szeretek kérdéssel menni csendeshetekre. Vajon mit üzen Isten, mire szeretne indítani? Azzal a vággyal ültem be az autóba, hogy milyen jó lenne, ha idén is személyre szóló üzenetet készítené az Atya számomra. Ilyenkor jó felkészülni arra, hogy kérésünk valósággá is váljék, és az üzenet megérkezik. Csendeshetünkön Nehé-

miás könyvét tanulmányoztuk. A reggeli előadásokat

követően kisebb csoportokban folytattuk az igéből hallottak aprópénzre váltását. Nehémiás honfitársaihoz hasonlóan messze földre került hazájától, ahol mindenki igyekezett úgy boldogulni, ahogy tudott. Nehémiásnak szép karrier, jó állás és a körülményekhez képest nyugalmas élet jutott. Látszólag minden a helyén volt, amikor távoli rokonai üzenetet hoztak a szülőföldről. Rossz hírekkel érkeztek! Jeruzsálem romokban hevert, mindenki a túlélésre rendezkedett be. Saját földjükon senkikként kellett tengődniük.

A változástól általában félünk, igyekszünk kerülni is. Nehémiás azonban egyenesen a változás kellős közepébe ugrott, ahogy megértette, hogy neki kell itt cselekednie. Feladott minden kényelmet, pozíciót, hogy visszamenjen szülőföldjére, ahol nemcsak a külső ellenség várta, hanem akadt kritikusa és ellenlábasja saját népéből is. Ami pedig mint

látvány fogadta, az még az elképzelt helyzetnél is rosszabb volt. Magunk is megérténénk, ha azt mondaná, hogy pohárnokként ő erre nem alkalmas, ráadá-

sul a kitűzött cél elérése is lehetetlennek látszik. A birodalom peremén, ellenséges tekintetektől körülvéve miben reménykedhet az ember? Hát nem a királyban, akinek ő korábban szolgált.

Számomra a történet ott fordult meg a reménytelenségből a reménybe, amikor Nehémiás honfitársaival értékelte a helyzetet, és Jeruzsálem lakói maguk mondták ki: „Kezdjük hát el az építkezést! És hozzáfogtak nagy buzgalommal a nemes feladathoz” (Nehémiás 2,18). Nehémiás könyvének következő részében hosszú felsorolást találunk arról, kik vettek részt név szerint Jeruzsálem falainak helyreállításában. Bár a fenyegetés folyamatos volt, mégis azt olvashattuk: „Mi azonban építettük tovább a várfalat, és el is készült az egész várfal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott” (Neh 3,38).

A reményt és saját feladatunkat meglátni egy nehéz és kényelmetlen helyzetben ma sem könnyű. Nehémiás példája engem arra biztatott, hogy az Isten hatalmára néző ember számára a körülmények egész más értelmet kaphatnak. Nehémiás hite és az Isten ígéretében való reménysége nemcsak arra adott neki erőt, hogy új feladatát jól elvégezze, hanem honfitársait is erre a reménységre tudta biztatni. Szeretnék arra buzdítani mindenkit – akár ott volt velünk, akár nem –, hogy olvassa el Nehémiás történetét.

„A várfal elül hónap huszonötödikére, ötvenkét nap alatt készült el. Amikor ezt meghallották ellenségeink, félni kezdtek a körülöttünk élő népek, és nem tartották többé olyan nagyra magukat, mert fölismerték, hogy Istenünk segítségével lehetett csak végezvinni ezt a munkát.” (Neh 6,15-16)

Genfi délután

Reményi Tibor

Én Kálvinért mentem
Oly sietve Genfbe
Sok mindent cipelve
Egyszerre szívembe,
Világra szomjas
Ceglédi diák –
Kissé szorongó
Mérnök-delegált
Keresni jöttem
Négyszáz éves
érzést

Hitek ütközését
Ősök győzködését
Tudatom mélyéből
Halkan fölhallottam
Illyés Gyula versét
S ahogyan kínjában
üvöltött máglyáján
csillaghitű Szervét...
Élményre szomjasan
kaptattam a dombra
a furcsán körülzárt

St. Pierre
templomba
És vártam a Hangot
Újra megszólalni
A múltból a mába
építő hidat
Magamban lerakni
Kálvin üzenetét
Kutattam a falban
S ahonnan átjárt
A kicsiny

VERS

szomszédban
az elmenekült tanár-pap
Auditóriumában
A kevert stílusban
A sokáig épült
Két és fél toronyban
Velem együtt ott járt
Turisták szemében
a képeslap árus
Sötét köntösében
az üres padsorok
Katonás rendjében
A rám néző szószék
Néma fenségében
Megfogtam székének
Puritán támláját

S a tárlóban kitett
Óriás Bibliát...
Nem szólalt meg semmi!
Kő maradt a templom
felemás tornyain
kissé hivalkodón
lebbent a tavi szél
két tiszta lobogón:
feljebb a nemzetin
lentebb a kantonin
A szemközti utcát
Fátyolként lezárta
A görög oszlopsor
Őszies árnyéka
Elmaradt az élmény?
Talán azért mégsem!

Ne várd, hogy a kövek
Ma prédikáljanak –
Most másképp lesz
igaz
Az Institutio
Fáradó szívemben
kozmosz reményből
erjedhet
az új reformáció

„Köztetek vagyom
az Isten országa”-
hogy ezt megértsem
nem jöttem hiába.

Legalább egyet!

Simonné Móni

A gyerektáborban mindig olyan játékokkal és élményekkel szeretnénk megajándékozni a gyerekeket, ami felkelti az érdeklődésüket, ami örömmel és új ötletekkel gazdagítja őket. Az egyik Reformáció Műhelyei állomásnál Zsófi segítője voltam. A megidézett kor zenei világából egy nagyszerűnek tűnő, aránylag könnyen barkácsolható szívószálduda-hangszer készítésére, barkácsolására vállalkoztunk, amit a gyerekekkel együtt készítettünk el. Otthon ez mind sikerült is.

Később viszont hiába kísérleteztünk Zsófival -talán az anyag minősége miatt, nem tudom, de nem akartak megszólalni a szívószáldudák. Sajnos Zsófinak is el kellett menni, így egyre reménytelenebb volt számomra, hogy Zsófi nélkül egy 'érdekes', hangszeres előadásban, hangszerkészítésben lesz részük a gyerekeknek....Akkor jött Dóri segítségül, akinek nagyon örültem,de a hangszerek csak nem akartak még most sem megszólalni. Eközben már közelített felénk a gyerekek első csoportja. Készítettünk velük ilyen hangszereket, de megszólalni nem akartak. Elég lehangoló volt.

Mégis próbáltunk vidámnak tünni a gyerekek előtt, és akkor összetettük a kezünket egy imára.

-Urunk, kérünk, legalább egyetlen egyet segíts elkészíteni a gyerekekkel együtt, hogy hallják és lássák, hogy valóban meglehet ezeket a kis dudákat szólaltatni - így imádkoztunk Dórral az Úrhoz.

És ekkor megszólalt az első! Milyen öröm volt! Utána pedig még egy, és már nem is tudtuk, hány. Dudált az egész udvar. Még másnap is jöttek hozzánk a gyerekek, kis szívószál-dudáikat már önállóan készítették el, segítség nélkül is.

Köszönet mennyei Atyánknak, aki ránk mosolygott akkor. Mekkora erő is az imádság!

Formálódva

Veres Ildikó

Azon a csütörtökön feszült voltam. Másnap repültem Bázélbe, ahonnan egyedül kellett eljutnom Zürichbe többszöri átszállással, és még nem utaztam egyedül vonaton, villamoson, buszon Svájcban. Közben a munkahelyemen sok mindent kellett elvégezni a szabadság miatt. Szóval az alaphelyzet sem volt egyszerű, és ilyenkor jönnek a plusz problémák, amiktől elvesztettem a maradék nyugalmammat. Egy rossz mozdulat, egy figyelmetlen szerszámhasználat, és ott virított az alkaromon egy 8-10 centi hosszú egy centi mély vágás. Harminckilenc éve dolgozom sniccerrel (akinek még nem volt dolga vele, ez egy éles vágószerszám), hogy lehettem ennyire figyelmetlen! Tudtam, hogy ezt egy ragtapasszal nem lehet elintézni, de első gondolatom mégis az volt, hogy nekem holnap utaznom kell, számít rám a lányom, vár az unokám! A kollégák jobban megijedtek, mint én, rögtön mentőt hívtak, és egy óra múlva összehozták egy tetanuszszal gazdagabban, a váci kórház sürgősségi várójában, hirtelen ugrasztott barátnőmet várva, aki visszaszállított főtí munkahelyemre, végig gondoltam az egészet.

Mert mi és miért történt? Tulajdonképpen semmi komoly. Persze, lesz egy négyöltésnyi heg a karomon, ez negatívum. Viszont nem vágtam el semmi fontos eret vagy ideget, és lehet, hogy gyerekes, de életemben először utaztam mentőben, és a mentős tiszt nagyon kedves volt, jót beszélgettünk, valamint a barátnőm ismét bebizonyította, hogy számíthatok rá mindig.

Szóval összegezve a történeteket, jót és rosszat, végül is annyi történt, hogy az Úr rám szólt. Ne kapkodj, ne húzd fel magad olyan dolgokon, amik nem tőled függenek, arra figyelj, amit éppen csinálsz! Ott ülve hálát adtam a Teremtőnek, hogy figyel rám, hogy próbál formálni, figyelmeztetni, csiszolgatja hibáimat, úgy ahogy lehet, és most így lehetett.

A Magyarországi Református Egyház minden gyülekezetében idén ősszel tisztújítást tartanak, vagyis megújul az egyházközségek vezető testülete, a presbitérium. Így választjuk meg mi is itt, az árpádföldi gyülekezetben november 12-én az istentiszteleten, a választói közgyűlés keretében azt az öt presbitert (köztük egy gondnokot) és két pótpresbitert (a lelkipásztor hivatalból tagja a testületnek), akik a következő 6 évben (2018-2024) betöltik majd ezt a tisztséget.

A szeptember 17-i istentiszteleten fogadalmat tett Jelölő Bizottság tagjai (Takács Katalin, K.Papp Lehel, Nyikos András) számára átadott írásbeli javaslattétellel bármely gyülekezeti tag október 12-ig jelölheti a 2017-es választói névjegyzékben szereplő gyülekezeti tagok közül azt, akit alkalmasnak gondol a presbiteri/gondnoki tisztségre.

Mi a presbitérium feladata? Az egyházi törvény így fogalmaz: A presbiterek az egyházközség lelki és anyagi javainak sáfárai. Az a bibliai kép áll itt előttünk, amely a vagyonkezelőről, ügyintézőről beszél, aki a Gazda útmutatása alapján az Ő ügyeiben eljár, gondot visel az Ő javainak megőrzésére és gyarapítására. A presbiterek a gyülekezet élén tehát különös felelősséggel végzik azt a szolgálatot, megbízatást, hogy az egyházközség Istentől kapott ajándékaira, lehetőségeire, lelki és anyagi javaira figyeljenek, azokkal helyesen gazdálkodjanak, és így irányítsák a közösség életét.

Kik lehetnek presbiterek? A Szentírás által használt kifejezés eligazítást adhat a számunkra. A presbiter (görögül preszbüterosz) eredetileg azt jelenti: „vénebb”, „idősebb”. Fontos látni, hogy nem elsősorban az életkorra vonatkozik ez a kifejezés, hanem arra, hogy valaki elöl jár, éretten, bölcsen gondolkodik, olyan élet- és hittapasztalattal bír, amely segítségével el tud igazodni, jól tud dönteni meghatározó helyzetekben, kérdésekben. Természetesen ezek a tulajdonságok a gyülekezet

tagjai közül nemcsak a presbiterekre lehetnek igazak. De vannak, akik elhívást kapnak arra, hogy mindezt a gyülekezet vezetőiként (is) gyakorolják, akik lelki ajándékot kaptak a kormányzás nehéz és felelősségteljes feladatára. Meg szoktuk különböztetni a külső és belső elhívást, amelyek egyidejű megléte mindenképp feltétele a tisztség betöltésének. Egyrészt a gyülekezet felől érkezik jelölés, felkérés erre a feladatra, másrészt ott van az a belső, vagy inkább felső, felülről jövő megbízás, amivel maga az Úr, a Gazda hív el erre a szolgálatra.

Ezzel együtt is érdemes végiggondolni azokat a szempontokat, amelyek a választás tekintetében meghatározóak lehetnek. A jelenlegi presbitérium megfogalmazta, mi az, amit különösen fontosnak lát akkor, amikor erről a tisztségről és az erre való alkalmasságról gondolkozunk:

A presbiter/pótpresbiter személyes és lelki jellemzői:

1. Újjászületett, a Szentlélek által betöltött, felhatalmazott gyülekezeti tag
2. Megismeri és elfogadja a református keresztyén hit alapjait, amint az a II. Helvét Hitvallásban és a Heidelbergi Kátében kifejtésre került
3. Egyértelmű belső és külső elhívással bír a szolgálatra
4. Életében nyilvánvaló, hogy Krisztus követője. Isten Igéjével rendszeresen táplálkozik, az imádságban elkötelezett, a rászorulók iránt segítőkész. Élete normájának Isten törvényét, és nem a korszellemet tekinti. Nem csak a szolgálatok alkalmával, hanem teljes életével, hétköznapijaival, munkájával, magánéletével is Isten dicsőítésére törekszik.
5. Rendezett házasságra (amennyiben házas) és családi életre törekszik.
6. Tanítható
7. Magáénak vallja a gyülekezet presbitérium által megfogalmazott látását, a gyülekezet életét és szolgálatát formáló bibliai meggyőződéseket (istentisztelet, közösség, tanítás, misszió, diakónia) és a gyülekezet értékeit.
8. A presbitérium egységére törekszik.

Mindezeket is figyelembe véve készülünk tehát együtt a választásra, érezzük mindannyiunk közös ügyének, hiszen felelős döntésünk eredménye meghatározza majd gyülekezetünk életének következő éveit.

Egyben szeretném a gyülekezet nevében is hálás szívvel megköszönni – bár mandátumuk csak december 31-én jár le – a most tisztséget viselő presbiterek eddigi munkáját, áldozatos szolgálatát. Legyen áldás további életükön, szolgálatukon, legyenek továbbra is áldott eszközök Urunk kezében.

Határaink

Takács Katalin

HATÁRAINK. Mire mondjunk igent és mire nemet?

Dr. Henry Cloud és Dr. John Townsend, Harmat Kiadó, 2016.

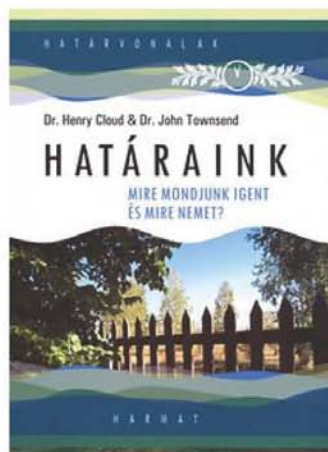
KÖNYVAJÁNLÓ

A szerzők a személyiséglélektan eredményeit alkalmazva és a Biblia évezredes bölcsességéből merítve biztatják olvasóikat saját határaik kijelölésére.

„Életünk számos zavara és konfliktusa a határok hiányával összefüggő problémákban gyökerezik. Egyértelmű határok híján az a veszély fenyeget, hogy elveszítjük szabadságunkat, hagyjuk, hogy mások irányítsanak minket, nem értékrendünk, hanem félelmeink, bűntudatunk vagy hiányérzetünk alapján hozunk döntéseket, vagy feladjuk a személyiségünket azért, hogy megtartsunk egy kapcsolatot.

Ha tudjuk, hol húzódnak a határaink, világossá válik, hogy mi az, amiért felelősséggel tartozunk, és mi az, amiért nem, így hatékonyabban használhatjuk erőforrásainkat, és képesek leszünk arra, hogy jól működő és egészséges kapcsolatokat hozzunk létre.”

Mint számos keresztyén kézikönyv, szépirodalom, gyerekkönyv, úgy ez a kiadvány is megvásárolható a gyülekezet alkalmi során a hátsó „könyvasztalon”.

A magyar ugaron - remény az Isten háta mögött

Pordán Ákos

BESZÁMOLÓ

Gyülekezetünk kis küldöttsége szeptember elején meglátogatta Magyarországon déli, legelhanyagoltabb területén, Ormánságban a Kovácshidai Református Társegyházközséget. A kapcsolatunknak már van előzménye, hiszen Székely Zsolt lelkipásztor a gyülekezetünkben hirdette az Igét, ill. szerveztünk már gyűjtést a támogatásukra. A társegyházközséget kilenc falu alkotja, egyikben sem élnek 500 főnél többen, a lakosok több mint fele cigány származású. Az emberek szegények, három faluban a közkútból jövő vizet sem lehet fogyasztani, a templomok elnéptelenedtek, több parókiát eladtak.

Nem véletlenül nevezik az Ormánságot az ország egyik leghátrányosabb helyzetű régiójának. Ezt mi magunk is megtapasztalhattuk mind társadalmi, gazdasági, mind szellemi értelemben. Nem csak az emberek, de sajnos néha még az egyház is hajlamos lemondani az itt élő emberekről. Mindezek ellenére Isten indította Székely Zsoltot, hogy ott telepedjék le, és az ott élő emberekhez eljuttassa az evangéliumot. Másfél év elegendő volt arra, hogy meggyőződjön, ott a helye. Isten biztatja őket azokkal az eredményekkel, gyümölcsökkel, amelyek lassú életváltozásokban, a gyülekezeti alkalmak növekvő látogatottságában jelenik meg. Idén már 40 gyermek vett részt négy héten át a nyári táborban. Egyre több cigány ember is megjelenik a gyülekezet területén, kezdenek kialakulni kapcsolatok.

Számunkra biztatás volt látni Isten munkáját ilyen reménytelen helyzetben is. Jó volt látni a lelkipásztor és családjának hűséges kitartását. Szeretnénk ezt a kapcsolatot a kovácshidai társegyházközség és az árpádföldi gyülekezet között tovább mélyíteni a jövőben: imádságban, anyagi támogatásokban személyes látogatásokban. Szeretnénk kérni a testvéreket, hogy viseljék szívükön az ott élő, illetve szolgáló emberek sorsát, és indítsa a lelkünket, szívünket, hogy imádkozzunk, nyissuk meg a pénztárcánkat, szánjuk oda személyes időnket missziójuk támogatására is. A látogatásunkról készült felvételek a honlapon láthatóak.

AMI MÉG ELŐTTÜNK VAN KARÁCSONYIG

- gyülekezetünk eseményei, programjai -

A gyermekeknek, diákoknak nagyon gyorsan, - a szülőknek nehezebben – de elszaladt a nyár. Bibliaóráinkat megtartottuk, a gyermekfoglalkozások összevont csoportban folytak, a többi alkalmaink tartásában „nyári szünet” volt. Szeptemberben szolgálati áganként megbeszéléseket tartottunk a Hogyan tovább?-ról. Kisebb személyi vagy formai változtatásokkal, de valamennyi csoport folytatja az összejövetelek tartását az alábbiak szerint:

- ✚ ifi csoport (14-20 évesek) péntekenként 18 órától
- ✚ konfirmációs előkészítő (13-15 éveseknek), külön felnőtteknek (jelentkezés esetén)
- ✚ hittan (alsósoknak) jelentkezéstől függően
- ✚ házaskör minden hónap első vasárnap 16 órától, első alkalom október 1.

Október 31-én, a Reformáció 500. évfordulóján együtt ünnepelünk a területi gyülekezetekkel és lelkészeikkel, akik közöttünk szolgálnak. Részletesebb programról külön szórólapot készítünk.

November 1- jéhez kapcsolódóan a gyászolók, özvegyek, árvák emlékező-hálaadó alkalmát tartjuk november 5-én a 10 órás istentisztelet keretében.

November 12-én, vasárnap az istentisztelet keretén belül tartjuk a presbiterválasztást, délután 16 órától pedig imaórát tartunk, melyre kiemelten is hívjuk a testvéreket. Valamennyi szolgálati ágért, gyülekezetünk életéért, meglevenedéséért imádkozunk Isten dicsőítésével, hálaadással.

December 10-én a 10 órás istentiszteleten evangelizációs alkalom lesz Kádár László – az Élet Szava tábor vezetőjének - szolgálatával. Akiket különösen is megindít Isten Szava, azok számára utána személyes beszélgetésre is lehetőség lesz.

Év végi ünnepi alkalmainkra majd az Adventben megjelenő következő számban hívogatjuk a testvéreket.

Szeptemberben nemcsak az új tanév kezdődik el, hanem új elhatározások is születnek. Vigyázni fogok az új könyveimre, füzeteimre. Rend lesz körülöttem. Most aztán figyelni fogok. Eltelik néhány nap, és már meg is van az első számárfül a füzet sarkán, nem találok a bejelölt feladatot.

Készítsünk hát sarokra húzható könyvjelzőket, és mindkét problémát egyszerre orvosolni tudjuk.

A sablont* rajzold körbe egy színes kartonlapon! Vágd ki, és karcold meg a hajtási éleket, hogy szépen tudjál hajtogatni!

Ragaszd egymásra a két kis háromszöget!

Most jön a legjobb rész: a díszítés, a fantázia szárnyalása. Csak rajtad áll, mi lesz belőle: nyuszi, szörnyeteg, sárkány, kutyus, vagy egy képzeletbeli lény. A lényeg: szívesen használd, mert akkor nem dolgoztál hiába.

(*ezt tőlem kérheted el, ha meglátsz a templomban:))

Sófár református dicsőítőiskola Kecskeméten

Pordán Ákos

Mi az, hogy dicsőítő iskola? Mi az, hogy dicsőítés, dicsőíteni Istent? Isten igéje nagyon sok helyen beszél arról, hogy emberek hogyan dicsőítették a Mindenhatót. Mégis úgy tűnhet, hogy református egyházunkban ezt a kifejezést ritkábban használjuk, sokkal inkább kisebb egyházak, gyülekezetek szótárában szerepel. Pedig a Krisztus-követő keresztény élet szerves részének kell lennie a dicsőítésnek.

„A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és dicsérve Istent mindazokért, amiket hallottak és láttak, úgy, ahogy az nekik megmondott. (Lk 2, 20)” A pásztorok hallották, látták az Isten munkáját, és ezért dicsőítették őt. Ma is az tudja dicsőíteni Istent, aki átadta neki az életét, aki befogadta szívébe

Krisztust, aki új életet kezdett, megtért. Az az ember tud dicsőíteni, aki tudja, hogy az Isten mitől mentette meg, és mennyire hálásnak kell lennie Jézus Krisztus megváltásáért. És ezt nem külső kényszerből teszi, hanem a Szentlélek erőt adó ereje által. Hogyan lehet dicsőíteni? Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a zenélés a dicsőítés elsődleges formája. Valóban az egyik leglátványosabb, de nem kizárólagosan. Egész életünkkel lehet dicsőíteni Istent, ahogy élünk, ahogy beszélünk, ahogy kommunikálunk. És ezekre alapozva lehet egy adott formában elmélyedve, még jobban kifejezni Istennek a hálánkat: a zene, a művészetek, a mozgás, az írás, számítógépes, videós alkotások által. Nagyon kevés tapasztalatunk van ezen gyakorlatokban nekünk keresztyén, református hívőknek.

Ezt az igényt ismerte fel néhány református fiatal több mint 10 éve, amikor létrehozták a Sófár-mozgalmat. Többek között egy nyári, egy hetes iskolát alapítottak, amelynek keretében a fent említett területeken lehet elmélyülve Istent keresni, Istent dicsőíteni, Isten dicsőítéséhez módszertani segítséget kapni. Gyülekezetünk néhány tagja a tavalyi évben vehetett először részt ezen a héten. Ennek gyümölcset is tapasztalhatják a gyülekezeti alkalmakra járók, amikor a csellós, gitáros, énekes, basszusgitáros kísérettel énekelünk régi és új énekeket. A tavalyi évben nagyon sok segítséget kaptunk ebben a táborban, és nagyon sokat segített abban, hogy immár egy éve tudunk segíteni az istentiszteleteken. Istennek hála idén ismét el tudtunk menni, és újabb impulzusokat kaphatunk ahhoz, hogy még odaszántabban, még lelkesebben szolgálhassunk az árpádföldi református gyülekezet dicsőítő szolgálatában. Nagyon sok pozitív visszajelzést kaptunk a testvérektől, amelyeket ezúton is szeretnénk megköszönni. És túl ezen azoknak a türelmét is, akiknek ez a dicsőítés kicsit szokatlan, mégis elfogadják és türelemmel viselik, amikor ilyen formában kísérjük Isten igéjének megértését. A zenei szolgálat lényege az, hogy segítsen felkészíteni a lelkünket az Isten igéjének megértésére, és tudjuk a szívünket lecsendesíteni. Aki többet szeretne megtudni a Sófár mozgalomról, az látogasson a www.sofarportal.hu oldalra vagy keresse őket a Facebookon.

E helyt Pozsonyi Ági nénivel beszélgettem volna. A rá való emlékezésül álljon most itt ez a pár gondolat. Kedves, segítőkész lényének emlékét szeretettel őrizi meg gyülekezetünk. A konfirmációi ígés „hólabdát” pedig Hanninak szeretném dobni.

PORTRÉ

Két temetésen voltam az elmúlt fél évben. Mindenki a másodikat szeretné magának, mégis a többség úgy él, hogy csak az első juthat neki. A két szertartás között leírhatatlan messzeség feszül, az elsőnek csak a veszteségről volt szava, a második kezünkbe tette az Élet folytatását...éppen ott, a sír szélén.

A két szertartás között Isten felismerése és Jézus Krisztus kegyelme feszül. Májusban egy kedves ismerősöm édesanyját temették Cinkotán. Én alig ismertem őt. Sokan voltunk. Nagyon meleg volt. Egy idő után mégsem ezért éreztem úgy, hogy egy sivatag közepén állok, s kapok is levegőt, meg nem is. Lassan láttam be, hogy az elhangzó szavak vonták el a szám elől az éltető oxigént. És kopogtak, karcoltak, kicserzették a lelki bőrrömet. Egy színészi férfias orgánus sorolta fel az elhunyt érdemeit, sűrűn emlékeztetve bennünket, hogy az utána maradt úr betöltethetetlen, a fájó hiány lelkünkbe mar mélyen, ha nevére gondolunk, megbicsaklik a hangunk, s megvonaglik egész testünk a fájdalomtól. Hallottam, hogyan nem lehet összeilleszteni az összetört szív színes szilánkjait, de azokból hogyan szökkenhet szárba mégis a felejtés békéje, az évek múltával hogyan lehet megbékélni majd ezzel a sírba szúrt, névvel ellátott keményfával.

Körbe néztem. Valaki követi itt ezeket az üres szólamokat? Valakit vigasztalnak ezek a teátrális, barokkos szóhalmok?

De csak mélyen lehajtott fejű, kicserzett lelki bőrrű embereket láttam. Pont úgy nézett ki az egybegyűlt tömeg, mint aszály után az augusztusi napraforgótábla. Idegesen mocorogtam, s komolyan küzdöttem, hogy fel ne kiáltsak: - Víz kéne ide, emberek! Ébredni kéne, emberek! Legalább itt, a koporsó mellett meg kellene hallanunk, ha valami nagyon üres, nagyon hazug. Legalább itt tisztuljon kicsit a kép. Legalább most kéne egy percre megállni, s átgondolni, nem elhinni, hogy

ennyi csak egy emberélet. Rosszul kibontott nyálas metaforák sora. Emberi, izzadság szagú, erőlködésében komikumba hajló kínlódás, hogy jaj, amit eddig elhitettünk, itt, ebben a határhelyzetben ki ne derüljön, hogy szín hazugság. Meg ne hallja itt még valaki, hogy az élet nem érdemekben, hibákban eltöltött hónapok sora, amit egy jól fizetett, jó hangú statisztá pozitívnak, szépnak láttat majd a temetésünkön.

Emberek, az összetákolt temetési díszlet mögött (tolja már el valaki!!) ott áll maga az Isten. Maga az Élő Víz Forrása. Jézus Krisztus. Mit ácsorgunk itt a sivatagban? A másik temetésen, Pozsonyi Ági néni temetésén nem volt díszlet. Az el nem hazudott halál mint az isteni terv része mégis elviselhető volt. Metaforák, színes sallangok, hazug öntömjénezés, a múltról-jelenről-jövőről vallott, sosem átgondolt filozofálgatás nélkül is.

Sok lehajtott fejet láttam. De nem szárazon kornyadozó, kicserzett lelkeket. Olyanokat, akik tudják, mit jelent szomjasnak lenni, de akik azt is tudják, hogyan lehet enyhíteni. Ezen a temetésen nem statisztált az ördögi hazugság.

Ezen a temetésen helyén voltak a dolgok. Az életet teremtettnak mondta lelkipásztorunk, a halált szükségszerűnek, akinek azonban nem osztották ki az utolsó szót. Az emberi élet pedig egy isteni terv része; s ha maga az Isten viseli tenyerén a nevünket, erre a névre már nem kell dicséreteket, számszerű adatokat, kétségsbeesett igazolásokat, üzeneteket akasztani. Ez a név ill. viselője örökkévalóvá lesz/lett. És ezért lehet fejet, tekintetet emelni. Mert az Élő Víz újratámaszt bennünket, egyetlen érdemünkért: hogy elfogadtuk a mi Urunkat megváltónknak.

Ha hittük, hogy Ági néni temetésére mi viszünk egy virágot, koszorút, magunkat...tévedtünk. Az ő örök mozdulatlanságában is ő adott még egyszer utoljára nekünk valamit. Hogy a temetésén nem egy reménytelen sivatagban kellett küzdenünk az elmúlás szárazságával. Egy megharcolt életű, Istenben a legvégsőig bízó ember Élő Vízből táplálkozó bizonyágtételét fújta felénk a viharos cinkotai szél: *„Magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok... S arra rendeltelek, hogy menjetek, teremjeteek gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt”*

(Jn. 14,3-15,16).

Két temetés. A Lét és az Élet végén.

ŐSZ

Juhász Zsolt Rajmund

Búsan gondolod, újra eltelt a nyár.
Földi időd is így múlik hulló falevéllel.
Nem tudhatod mily csoda vár még rád,
ne kételkedj, élj a reménnyel.

Elérhetőségeink:

Cím: 1162 Budapest,
Menyhért u. 42.
email: gyulekezet@arpadfoldiref.hu
telefon: +3630/483-4638
Nyikos András lelkipásztor

Rendszeres alkalmaink:

Istentisztelet: vasárnap 10:00 óra
Istentisztelet úrvacsorával: hónap első vasárnapja 10:00 óra
Gyermek istentisztelet 3-7 éveseknek: vasárnap 10:00 óra
Gyermek istentisztelet 8 éves kortól: vasárnap 10:00 óra

Bibliaóra: kedd 18:00 óra
Bibliaóra: péntek 14:30 óra
Hittanóra: péntek 16:00 óra
Ifjúsági óra: péntek 18:00 óra

Áldás, békeség!